

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1/2015
20.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца М.Д.М.Ф.К.Г. из К., чији је пуномоћник Б.С., адвокат из Б., против тужене Т.ш. П.С. из Н.С., чији је пуномоћник Е.В., адвокат из Н.С., ради утврђења постојања радног односа на неодређено време, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр.2359/13 од 22.01.2014. године, у седници већа од 20.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр.2359/13 од 22.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр.2359/13 од 22.01.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 231/10 од 12.02.2013. године. Том пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је уговор о раду на одређено време број 2610/01 од 20.09.2007. године који је закључио са туженим у супротности са законом, да се исти поништи и да се утврди да је његов радни однос код туженог прешао у радни однос на неодређено време од 03.09.2007. године, те да се тужени обавезе да му омогући обављање послова наставника практичне наставе основа фризура и васуљарства или других послова у складу са његовом стручном спремом и радном способношћу. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 224.250,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на коју је указано и ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је и пре закључења уговора о раду на одређено време бр.2610/01 од 20.09.2007. године, радио код туженог на одређено време на пословима наставника практичне наставе основа фризура и власуљарства у периоду од 01.09.2005. године до 31.08.2006. године, без конкурса. По основу овог уговора засновао је код туженог радни однос на одређено време до доношења одлуке по конкурс за радно место наставник основа фризура и власуљарства на неодређено време. По спроведеном конкурс објављеном у часопису „Послови“ дана 16.10.2007. године, тужени је донео одлуку од 08.11.2007. године, да се не изабере ни један кандидат јер нико од њих није испунио услове из конкурса, па ни тужилац који има четврти степен стручне спреме, а за послове наставника основа фризура и власуљарства се захтева пети степен стручне спреме. Како по наведеном конкурс није изабран ни један кандидат, тужени је 23.11.2007. године, закључио са тужиоцем нови уговор о раду на одређено време до избора кандидата, а најдуже до краја те школске 2007-2008 године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови закључили да у конкретној ситуацији нема услова за утврђење постојања радног односа на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду и да то не чини побијани уговор о раду на одређено време, закључен 20.09.2007. године незаконитим; без обзира што је тужилац радио на истим пословима наставника практичне наставе почев од 01.09.2005. године; у ситуацији када се на туженог као установу средњег образовања и васпитања примењују одредбе Закона о основама система образовања и васпитања, као специјалног закона. Одредбом члана 121. став 1. тачка 1. тада важећег Закона о основама система образовања и васпитања („Сл. гласник РС“, број 62/2003, 64/2003...) прописано је да се пријем у радни однос у оваквој установи врши на основу коначне одлуке директора о избору кандидата по расписаном конкурс, а ставом 8. истог члана, да решење о пријему у радни однос, доноси директор установе после доношења коначне одлуке о избору кандидата. Одредбом члана 122. цитираног закона, регулисани су услови за пријем у радни однос на одређено време, који може бити без конкурса, поред осталог до избора кандидата по расписаном конкурс а најдуже до завршетка школске године.

Нису основани ревидентови наводи о погрешној примени материјалног права, да су нижестепени судови погрешно закључили да нема места примени одредбе члана 37. Закона о раду, када је радио на истим пословима наставника у континуитету, почев од 01.09.2005. године. Ово са разлога што се одредбе важећег Закона о раду, као одредбе „општег“ закона, примењују на запослене који раде на територији Републике Србије, ако посебним законом није друкчије одређено, у смислу члана 2. став 1. истог закона. Посебни закон у конкретном случају је цитирани Закон о основама система образовања и васпитања, којим су у

смислу одредбе члана 1. тог закона, регулисани начини и услови за обављање делатности предшколског, основног и средњег образовања и васпитања у установама образовања и васпитања, у шта спада тужени. У овим установама се пријем у радни однос врши (поред споразума о преузимању) на основу расписаног конкурса, односно на основу коначне одлуке директора о избору кандидата по расписаном конкурсју. Како одредбе посебног закона – „lex specialis“ дерогирају одредбе општег закона „lex generalis“, што је једно од основних правила у примени материјалног права, то овде нема места примени одредби општег закона – Закона о раду.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу члана 149. став 1. и 150. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 404. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**